

Sygn. akt I UZ 9/11

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Halina Kiriło

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania W. I.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.

o zapłatę składek,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 maja 2011 r.,

zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 12 stycznia 2011 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Działający imieniem wnioskodawcy, W. I., pełnomocnik procesowy będący adwokatem, złożył w dniu 2 grudnia 2010 r. skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 10 sierpnia 2010 r., sygn. akt ... 534/10. Z akt wynika, że pełnomocnik ten został ustanowiony w powyższej sprawie z urzędu postanowieniem Sądu Okręgowego w K. Wydział Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 marca 2009 r., sygn. akt ... 2320/08.

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 12 stycznia 2011 r. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy stwierdzając, że zgodnie z art. 91 k.p.c. pełnomocnictwo udzielone z urzędu nie obejmuje swoim zakresem umocowania do sporządzenia i wniesienia skargi kasacyjnej oraz udziału w postępowaniu ze skargi kasacyjnej. Z kolei stosownie do art. 87¹ § 1 k.p.c. w

postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów i radców prawnych, przy czym zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Sąd stwierdził, że złożona w tej sprawie skarga kasacyjna bez umocowania pełnomocnika wnioskodawcy do zastępowania go w tym postępowaniu, jako niedopuszczalna, podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398 § 2 k.p.c.

Na powyższe postanowienie wnioskodawca wniósł zażalenie podnosząc w nim, że w niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną wbrew postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2010 r., III CZ 15/10, Palestra 2010/7-8/265. Wskazał w zażaleniu naruszenie art. 398⁶ § 2 k.p.c. przez jego bezzasadne zastosowanie (w uzasadnieniu postanowienia Sąd błędnie jako podstawę orzeczenia wskazał nieistniejący przepis art. 398 § 2 k.p.c.) oraz naruszenie art. 398⁶ § 1 k.p.c. przez jego niezastosowanie skutkujące wydaniem przez Sąd postanowienia o odrzuceniu skargi kasacyjnej bez uprzedniego wezwania do uzupełnienia jej braków formalnych przez pełnomocnika poprzez dołączenie stosownego pełnomocnictwa. Wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości i przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zasądzenie od Organu na rzecz Wnioskodawcy kosztów postępowania zażaleniowego według norm prawem przepisanych

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione. W niniejszej sprawie skarga kasacyjna została złożona z zachowaniem przymusu adwokacko-radcowskiego (skargę sporządził, podpisał i wniósł pełnomocnik będący adwokatem), jednakże z naruszeniem wymagania dotyczącego każdego pisma procesowego, odnoszącego się do obowiązku dołączenia pełnomocnictwa procesowego. Zgodnie z uchwałą siedmiu sędziów Sądu Najwyższego, mającą moc zasady prawnej, która została podjęta 5 czerwca 2008 r., III CZP 142/07 (OSNC 2008 nr 11, poz. 122), pełnomocnictwo procesowe nie obejmuje z samego prawa umocowania do wniesienia skargi kasacyjnej i udziału w postępowaniu kasacyjnym. Pełnomocnictwo ogólne udzielone pełnomocnikowi wnioskodawcy do prowadzenia sprawy z jej odwołania od decyzji organu rentowego wygasło z chwilą wydania przez Sąd Apelacyjny

prawomocnego wyroku, ponieważ w jego pierwotnej treści nie zostało wyraźnie przewidziane, że pełnomocnik procesowy został ustanowiony od początku także do reprezentowania strony w postępowaniu kasacyjnym, w tym do sporządzenia i wniesienia skargi kasacyjnej. Treść znajdującego się w aktach sądowych pełnomocnictwa procesowego upoważniającego pełnomocnika jedynie do prowadzenia sprawy z odwołania od decyzji organu rentowego, oraz brak dołączenia do skargi kasacyjnej stosownego pełnomocnictwa dla adwokata do wniesienia skargi i występowania w postępowaniu kasacyjnym, stanowiły - w ocenie Sądu Apelacyjnego - podstawę do uznania, że skarga jest dotknięta brakiem nieusuwalnym, niepodlegającym uzupełnieniu w trybie przewidzianym w art. 398⁶ § 1 k.p.c., a w konsekwencji skarga podlegała odrzuceniu. Pogląd Sądu Apelacyjnego został słusznie zakwestionowany w zażaleniu wniesionym w imieniu wnioskodawcy. Brak w postaci niedołączenia do skargi kasacyjnej pełnomocnictwa dla adwokata do sporządzenia i wniesienia skargi kasacyjnej oraz reprezentowania strony w postępowaniu kasacyjnym jest zwykłym brakiem formalnym podlegającym uzupełnieniu w trybie przewidzianym do usuwania braków formalnych pism procesowych. Oznacza to, że przewodniczący w Sądzie Apelacyjnym powinien był wezwać pełnomocnika wnioskodawcy o uzupełnienie braków formalnych skargi kasacyjnej przez dołączenie stosownego pełnomocnictwa procesowego - zgodnie z art. 398⁶ § 1 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 2 k.p.c. - a tym samym umożliwić pełnomocnikowi usunięcie dostrzeżonego braku. Wniesienie do sądu drugiej instancji skargi kasacyjnej obliuguje ten sąd przede wszystkim do dokonania oceny, czy wniesiona skarga spełnia wymagania określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c., czyli przewidziane w tym przepisie zwykle wymagania formalne. Dotyczą one również dołączenia pełnomocnictwa do wniesienia skargi kasacyjnej (art. 126 § 3 k.p.c.), w związku z obowiązującym w postępowaniu kasacyjnym przymusem adwokacko-radcowskim (art. 87¹ k.p.c.). Po wniesieniu skargi kasacyjnej przewodniczący w sądzie drugiej instancji powinien podjąć czynności zmierzające do usunięcia braków, które odnoszą się do strony formalnej skargi (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), poprzez wyznaczenie stronie skarżącej terminu tygodniowego do ich usunięcia pod rygorem odrzucenia skargi (art. 398⁶ § 1 k.p.c.). Sąd Apelacyjny nie uruchomił procedury uzupełniania braków formalnych pisma procesowego - nie wezwał wnioskodawcy

do złożenia pełnomocnictwa udzielonego pełnomocnikowi, który wniósł skargę kasacyjną - odrzucił natomiast skargę bez podjęcia czynności służących uzupełnieniu braków. Stanowiło to naruszenie art. 398⁶ § 1 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 2 k.p.c. uzasadniające uchylenie zaskarżonego postanowienia. Uchylenie postanowienia o odrzuceniu skargi kasacyjnej oznacza, że skardze może być nadany w tej chwili dalszy bieg, bowiem do zażalenia wnioskodawcy skierowanego do Sądu Najwyższego zostało dołączone pełnomocnictwo (karta 112 akt sądowych) do reprezentowania jego przez adwokata R. S. w postępowaniu we wszystkich sprawach dotyczących skargi kasacyjnej przed Sądem Najwyższym.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone postanowienie na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.